

Ferdinandy György

FACETIME

A modern masinák soha nem izgatták a fantáziámat. Most először kérdeztem meg egy nevet. Leírtam, kiejteni úgysem tudom. Mindez tegnap este történt. A nyolcvanötödik születésnapomon. Kettesben üldögéltünk, nincsenek családi ünnepek, mióta utazni, vendégeskedni tilos.

És akkor letett elém egy táblát a feleségem. Egy képernyőféleséget, ami – csodák csodája – életre kelt. Négy sarkában – nem hiszek a szememnek – négy arc mosolyog. A négy, évek óta elfelejtett gyerekem.

Ébren álmodom? Nagyfiam Washington mellett él, messze északon. Öccse lent délen, a trópuson. Lányom valahol az Arab Emirátusokban, egy világrészen, amit csak hallomásból ismerek. Egyedül a legkisebb él itt a közelemben, de mióta működik a karantén, vele sem találkozom.

Most pedig itt előttem, az asztalon! Kislányom férje francia. Mondják, ő hozta össze ezt a varázslatot. A trópusi fiú felesége bennszülött, ott mosolyog ő is, a férje mögött.

A legkisebbik élettársa is Puerto Ricóból származik. Itt él, amióta egy hurrikán letarolta a szigetet. Nagyfiam felesége – el ne felejtsem – venéz. Ő a legszebb. Mézédesebb, mint a venezuelaiak.

Folytassam? Már hallom is a hangjukat. Mind egyszerre beszélnek. Koccintanak, biztatnak, hajtsam fel velük én is. Elénekeljük, hogy boldog szülinapot! Három nyelven, de az eredmény ugyanaz.

Megszólalok én is. Ne engem ünnepeljete! Inkább csak ezt a karibi asszonykát, aki itt áll mögöttem, és akinek mindent köszönhetek!

Minden csoda három perc. Három röpké pillanat. Köszönöm, Philipp! Ki hitte volna, hogy te ott, az Emirátusokban, így összehozod a születésnapomat!

Hát igen, ez a *facetime* ma este csodát művelt velem. Ezentúl nem fogom leszólni a technika találmányait.

P. S.: De feldicsérni sem. A négy fiam! Megszoktam már, hogy nincsenek. És most kezdek elölről. Elmúltam nyolcvanöt éves, és ők most megint itt vannak velem.

MICHEL DEMERBE

Nekem most itt, életem alkonyán csupa fájdalmas emlék jut eszembe. Csupa mulasztás, kisebb-nagyobb árulás. Helyrehozhatatlanok. Hálátlan lennék? Önző? Feledékeny? Akkor miért sírok, ha eszembe jutnak a régiek?

Kölyökkoromban kerültem Belgiumba. A családban, ahová befogadtak, volt egy tizennyolc éves lányka, és egy huszonéves fiú. A lányka, Lise, volt az első szerelmem. Mellette árnyékban maradt a nagyfiú, Michel. Egy dandy, a vallonok között nem ritkák az ilyen fess fiatalok.

Most minden éjjel vele álmodom. A ciné-klubjába visz, egy angol filmes, Basil Wright dokumentumát magyarázza nekem. Emlékszem, a *Song of Ceylon* címet viselte ez a némafilm. Mindennek már több mint hetven éve. Ilyen nevű gyarmat – Ceylon – ma már nem létezik.

Máskor Frankfortchamps visz Talbot márkájú gépkocsiján. Ma már persze ilyen autómárkák sincsenek. De hát ezek mind réges-régi esetek. Michel azonban később is a barátom maradt. Nála, Brüsszelben szálltam meg, amikor a belga családból már senki sem élt. Sem első szerelmem, sem a házaspár, aki befogadott.

Együtt néztük a képernyőn Roland Garost és a Heizel-stadiont. A feleségét, Anne-t is megszerettem, és később a barátom lett Olivier, a fogadott fia. Egyik utolsó találkozásunk alkalmával behívott egy hátsó szobába, ahová nem tettem be a lábam azelőtt. – Ez a tiéd! – mondta, és a kezembe nyomta szerelmem, Lise utolsó fényképeit.

Róla soha nem beszéltünk. Tudtuk mindketten, hogy milyen egy sírig tartó szerelem. Ilyen volt kettőnk kapcsolata. Tartózkodó, és mégis meghitt és meleg.

Végül, az amszterdami úton, ez a telefonhívás.

– Michel emleget! – mondta Anne, a brüsszeli asszony. – Arra kér, látogasd meg. Szeretne valamit mondani neked.

De én siettem, nem álltam meg Párizs és Amszterdam között. Ez lett volna az utolsó alkalom. Michelt nem láttam soha többé. Hogy mit mondott volna, ma már csak találgathatom. Lehet, hogy én voltam az utolsó barátja. Sírok, ha erre gondolok.

GYNÉCOLOGUES

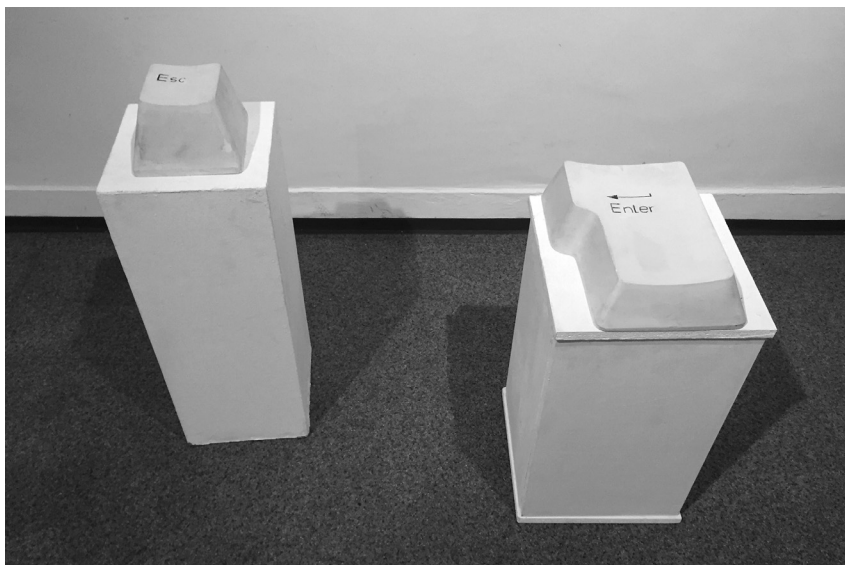
Kis barátnőm mélyen vallásos francia családból származott. Amikor bevallottuk, hogy gyermeket várunk, jövődöbeli anyósom egy svájci klinika címét adta meg.

Én azonban – gyanútlan idegen – még örültem is, hogy alig másfél évvel érkezésem után lesz máris egy francia gyerekem.

- Itt hogy hívják – kérdeztem – a nőgyógyászokat?
- Gynécologues! – suttogta szerelmem.

Feltárcsáztam az első specialistát, aki, mit ad Isten, a közelben lakott. Nem múlt el egy hónap, és megkaptuk a családi pótlékot. Az első havi részletet.

Ennek ma már több mint hatvan éve. Nekem pedig van egy hatvanéves nagyfiam. Tucatnyi unokám. Népes, szép család. Franciák. Római katolikusok. Egyedül én maradtam bevándorló. Idegen.

Enter Esc, 2020 (polisztrén, műgyanta)